Riure's d'un mateix

Per PepMaria el dt., 15/11/2016 - 09:00

L’Alain Vigneau és pallasso. Va tenir, però, una infantesa terrible: als set anys, l’amant de la seva mare va matar-la i es va suïcidar. Al cap de cinc anys, a la seva àvia –única presència femenina consoladora- li va explotar una granada de la Segona Guerra Mundial i també es va morir. Aleshores l’Alain va signar “un contracte de desamor” amb Déu i amb el món: “Pagareu per tot això!”. A l’adolescència va deixar els estudis i se’n va anar a fer de pastor a la muntanya, on va conviure amb una parella i va tenir dos fills; però el dolor, la bogeria i la violència no s’aturaven. Com que la seva mare havia pintat pallassos, es va posar a viatjar pel món amb Pallassos Sense Fronteres. Al cap de deu anys d’actuacions, un dia, per fi, va aconseguir de riure’s de sí mateix: “En un moment de l’espectacle em vaig rendir a la felicitat del públic i així em vaig rendir a la meva pròpia felicitat, vaig riure, vaig deixar anar el control, vaig acceptar... Va ser revelador”.Aleshores va crear els tallers terapèutics Clown Essential: “un espai per celebrar junts la nostra turpitud i inutilitat – aquest tragicòmic intent de ser nosaltres mateixos – per mirar-nos sense culpes ni prejudicis protegits per un nas vermell i així des-sacralitzar la nostra insignificant seriositat i transformar el nostre passat en patrimoni”. Creu que estem molt malalts d’una santa seriositat, un altar en què sacrifiquem molta espontaneïtat i dolcesa, quan en realitat som molt més amorosos del que ens mostrem.
“És legítim que vulguem ser grans, però és molt cansat. Quan celebrem la nostra petitesa, ens fem grans d’una manera més esplèndida i relaxada, i no fem pagar al món el nostre esforç. La meva feina és celebrar la condició tragicòmica de la vida”.
“Confonem estimar-nos amb ser orgullosos, quan estimar-nos a nosaltres mateixos és un acte de profunda humilitat: veure el que hi ha a dins i reconsiderar-se”.
“El públic riu o plora amb el pallasso perquè s’hi reconeix. Ens igualen les nostres imperfeccions, no les nostres grandeses... Col·locar-se el nas és justament brillar des de la pròpia inadequació social, física o intel·lectual. Comunicar el nostre desemparament davant de la complexitat del món és més constructiu que maquillar-lo”. (La Vanguardia, 1 d’abril de 2016)
.....
“No hi ha cap deure a realitzar per al qui es complau només en l’Ésser i frueix i s’alegra només en l’Ésser” (*Bhagavad Gita* III; 17)
“Benaurats els humils perquè posseiran la terra” (Mt 5, 4)
“Benaurats els escruixits perquè deixen passar la llum” (Yvan Audouard)
“Déu no ens estima per com som, sinó per com és Ell” (Alain Vigneau)
.....
· Quines situacions he viscut, en què algú s’ha rendit a la felicitat del públic, a la pròpia felicitat?
· Amb qui o amb què he signat un “contracte de desamor”? En quines situacions vitals puc posar-me perquè aquest contracte de desamor acabi fonent-se en una rialla compartida?
· Quins espais diaris o setmanals tinc per “riure’m de la meva turpitud i inutilitat”, per “mirar-me sense culpes ni prejudicis”?
· Quines formes d’ “espontaneïtat i dolcesa”, de “celebrar la pròpia petitesa” es poden introduir en un equip de treball, a fi de fer-lo més fecund?